

TOTUL DE LA DUMNEZEU

»Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată, toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării.« (2 Corinteni 5,17-18:)

Omul firesc nu poate înțelege deloc că el nu poate face nimic și că Dumnezeu nici nu cere ca el să facă ceva, pentru că, de fapt, acest lucru este cu neputință. Prin aceasta trebuie să înțelegem ceea ce în general numim ‚a face’, ‚pentru a ajunge în cer, pentru a fi mântuit și salvat’. Dumnezeu Însuși a făcut totul în direcția aceasta, **de la El este totul**, pentru că noi nu putem face nimic. Iar ce face El este desăvârșit pentru veșnicie, fie că este salvarea noastră, mântuirea noastră, împăcarea noastră, sfințirea noastră sau orice altceva care mai poate fi adăugat. **Totul este de la Dumnezeu și nimic de la noi.**

ÎMPĂCARE, A ÎMPĂCA

Există diferite expresii evreiești sau grecești, care au un înțeles asemănător, dar nu identic. Se întâmplă ca traducătorii să nu le sesizeze, dar adesea multe lucruri atârnă de ele. Ar fi de folos să aprofundăm problema, căci așa ne vom lămuri mai bine. Răscumpărarea este o eliberare sau o salvare dintr-o stare, **prin plățirea unui preț**, în înțelesul de cumpărare sau răscumpărare, cum este această situație așa de frumos exprimată în cartea ‚Rut’. Acolo avem un ‚goel’ sau răscumpărător și răscumpărarea celui sărăcit și îndatorat, ca și răscumpărarea lucrurilor sau a proprietății sale. Noi am ajuns din proprie vină sub stăpânirea (sclavia sau robia) păcatului și a morții și pe mâna unui stăpân străin și rău, care stăpânește peste noi cu o putere groaznică, amenințându-ne cu distrugerea; acesta este diavolul.

»Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și **vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul**; căci Dumnezeu era cu El.« (Faptele Apostolilor 10,38) »Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.« (1 Petru 5,8) »Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia, **care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.**« (Evrei 2,14-15) »Nu știți că dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii.« (Romani 6,16-18)

Pentru a ne scoate din groaznică robie, a fost nevoie **de răscumpărare, de cumpărare prin plățirea prețului de recumpărare.** Aceasta este răscumpărarea. Marele izbăvitor, răscumpărătorul sau cumpărătorul este Domnul Isus Hristos, iar prețul de cumpărare este prețiosul Lui sânge.

»El a căpătat o răscumpărare veșnică« (Evrei 9,12), noi avem răscumpărarea prin sângele Lui (Efeseni 1,7). Aceasta este o răscumpărare așa de desăvârșită, cum nu poate fi mai bună și tot ce

a fost necesar pentru ea, a făcut El Însuși. El a plătit prețul întreg de răscumpărare, în întregime. (Isaia 53)

»Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.« (Romani 3,23-24) »Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi, înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.« (1 Corinteni 1,30)

»Spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere.« (Efeseni 1,6-8) »Căci este un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni; Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită.« (1 Timotei 2,5-6)

»Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.« (Evrei 9,11-12)

»Așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. EL S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.« (Tit 2,13-14)

»Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru noi.« (1 Petru 1,17-20)

Suntem răscumpărați din robie, pentru a putea sluji acum lui Dumnezeu. El are un drept asupra noastră acum. Răscumpărarea a fost necesară, ca să putem trăi cum dorește Dumnezeu. De aceea se spune mai sus, în citatul din prima epistolă a lui Petru, că am fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăm de la părinții noștri (viețuirea moștenită de la părinți este religia lumii cu tot ce ține de ea). De aceea în epistola aceasta cuvântul ‚purtați-vă’ este folosit de șapte ori. **Fără răscumpărare nu există viețuire pe placul lui Dumnezeu.**

Pentru că răscumpărarea nu este lucrarea noastră și pentru că nici nu putem să-i aducem lui Dumnezeu nimic pentru ea, putem să cântăm laude împreună cu răscumpărații tuturor timpurilor și să-I mulțumim lui Dumnezeu, care ne-a răscumpărat într-un mod așa de minunat.

»Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui. Așa să zică cei răscumpărați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului și pe care i-a strâns din toate țările: de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la mare.« (Psalmul 107,1-3)

»Și Te voi lăuda în sunet de alăută, Îți voi cânta credincioșia. Dumnezeule, Te voi lăuda cu arfa, Sfântul lui Israel! Când Te voi lăuda, voi fi cu bucuria pe buze, cu bucuria în sufletul pe care l-ai izbăvit.« (Psalmul 71,22-23) Psalmii bucuriei celor răscumpărați sunt prea mulți ca să poată fi citați toți aici; cititorul să se bucure personal mai departe.

SALVARE, A SALVA, SALVATOR

În timp ce cuvântul ‚a răscumpăra’ înseamnă o dezlegare prin cumpărare sau o salvare prin plățirea unui preț de recumpărare, cuvântul ‚salvare’ are mai mult sensul de **eliberare prin forță, de smulgere** dintr-o primejdie, o eliberare a unuia slab, din mâna unuia tare, prin unul și mai tare. Pentru că salvarea se poate face în mai multe feluri, cuvântul are un sens lărgit și poate să însemne: a menține, adică a menține în viață, chiar a menține nevătămat, a reuși să treacă, a păstra, a scăpa, a salva, a menaja, a cruța, a ocroti, a feri, a anula, a duce cu bine la țintă, a duce acasă. Acestea pot fi lămurite de câteva exemple: Eliberarea prin forță sau salvarea o găsim în Evrei 2,14-15; Coloseni 2,15;

»Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea și împarte prăzile luate de la el.« (Luca 11,21-22) Aceasta este izbăvirea prin forță.

În Faptele Apostolilor găsim salvarea din naufragiu, iar în 1 Petru 3,20 avem salvarea din marele potop. Noe a fost: salvat, cruțat, păstrat; în cazul lui se potrivesc toate sensurile cuvântului.

În Isaia 42,7 și în capitolul 61 citim despre salvatorul celor prinși, care-i scoate din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei care locuiesc în întuneric. Cât de importantă este salvarea, o putem recunoaște prin aceea că termenii ‚prinși’ sau ‚legați’ apar în Scriptură de 66 de ori, pe când cel de ‚salvare’ apare de peste 200 de ori. Cuvântul ‚salvare’ ne lasă să înțelegem că este vorba despre două persoane, despre unul pierdut sau legat și despre un salvator. Cel pierdut sunt eu, salvatorul este Dumnezeu, iar **salvarea este lucrarea Lui**.

»Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.« (Coloseni 1,12-13) »Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftes și de plăceri, trăind în răutate și pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru și dragostea Lui de oameni, **El ne-a mântuit** nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice.« (Tit 3,3-7)

»Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (**prin har ați fost mântuiți**). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus. Căci **prin har ați fost mântuiți**, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci **noi suntem lucrarea Lui** și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.« (Efeseni 2,4-10)

»O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: ‚**Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși**’, dintre care cel dintâi sunt eu.« (1 Timotei 1,15)

»Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul Lui. Ci suferă împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu. El **ne-a mântuit** și ne-a dat o

chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul Care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșniciei, dar care a fost descoperit acum, prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie.« (2 Timotei 1,8-10; 2 Corinteni 1,9-10; Evrei 2.15:)

Toate aceste citate din Scriptură ne spun că **Dumnezeu ne-a mântuit, doar prin har, fără participarea noastră.** Dacă este așa, și așa este, înseamnă că nu trebuie să mai facem nimic, decât să-I mulțumim pentru minunata salvare. Așa au făcut și israeliții la marea Roșie, când Dumnezeu i-a salvat fără nicio osteneală din partea lor, din robie și din mâna lui Faraon. Ei au cântat o cântare, au lăudat pe salvatorul lor, pe Domnul, Dumnezeul lor. (Exod 15) N-ar fi putut cânta această cântare, dacă salvarea n-ar fi fost așa de desăvârșită. Ei au cântat despre ceea ce a făcut Dumnezeu. El a aruncat în mare cal și călăreț. El a aruncat în mare carele lui Faraon și oastea lui; și luptătorii lui aleși au fost înghițiți în marea Roșie, etc. »Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită tăria; mâna Ta Cea dreaptă, **Doamne, a zdrobit pe vrăjmași.**« Acestea și încă altele au fost ideile cântării. Ei nu s-au lăudat pe ei înșiși pentru biruință, ci au lăudat pe Dumnezeu. Tot așa este și azi cu toți răscumpărații. Ei cântă: »Domnul este tăria mea și scutul meu. În El mi se încrede inima și sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima și-L laud prin cântările mele.« (Psalmul 28,7) »Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru.« (Psalmul 40,3) Acestei cântări noi i-au urmat apoi multe altele.

Salvarea noastră este așa de desăvârșită, cum nu putea fi concepută mai desăvârșit; și dacă noua cântare nu poate să răzbată bine, este pentru că înțelegerea salvării este așa de slabă și nu pentru că salvarea n-ar fi desăvârșită.

ÎMPĂCARE, A ÎMPĂCA

Toată lumea este în vrăjmășie cu Dumnezeu. Din partea lui Dumnezeu n-a fost niciodată vrăjmășie față de om, ci vrăjmășia a fost în inima oamenilor, așa că nici Dumnezeu n-a trebuit împăcat și nici Dumnezeu nu trebuie împăcat cu oamenii, ci omul vrăjmaș, în a cărui inimă este vrăjmășia. Întrucât omului îi este absolut cu neputință să se împace cu Dumnezeu, a trebuit Dumnezeu să facă totul ca să împace lumea cu Sine. El a trebuit să îndepărteze vrăjmășia, s-o omoare, așa cum zice Scriptura. Această vrăjmășie a îndepărtat-o Dumnezeu Însuși, care era în Hristos, iar în locul ei a turnat dragostea Sa în inimile noastre. Termenul **împăcare** nu are nimic de-a face cu termenul **ispășire**. **Ispășire** are sensul de ‚a acoperi’, pe când **împăcare** presupune îndepărtarea ‚vrăjmășiei’. »Cei ce trăiesc după îndemnul firi pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești este morte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu.« (Roamni8,5-8)

»Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu cât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, **dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu,** prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, **când suntem împăcați cu El,** vom fi mântuiți prin viața Lui.« (Romani 5,8-10)

»Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să **împace totul cu Sine prin El**, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, **făcând pace prin sângele crucii Lui**. Și pe voi, **care odinioară erați străini și vrăjmași** prin gândurile și faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină.« (Coloseni 1,19-22) »Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care **ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos** și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos **împăcând lumea cu Sine**, neținându-le în seamă păcatele lor și ne-a **încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări**. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și ca și când Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: **împăcați-vă cu Dumnezeu!**« (2 Corinteni 5,18-20) »Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.« (Romani 5,1-2)

Aceasta este **urmarea împăcării, avem pace cu Dumnezeu**, iar acesta este începutul celor mai minunate și mai mărețe binecuvântări, pe care le-a revărsat Dumnezeu peste noi. Ar fi prea mult să cităm tot ce este ‚de la Dumnezeu’. Și n-ar fi de folos nici pentru cititor să cităm noi tot, căci cititorul trebuie să caute el singur în Cuvântul adevărului. Vom găsi pe fiecare pagină scris că Dumnezeu a făcut totul și va face totul și că nouă nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât, »să trăim o viață nouă« (»în înnoirea vieții«). (Romani 6,4) Nu numai salvarea, răscumpărarea și împăcarea noastră sunt de la Dumnezeu, nu numai că ne-a strămutat într-o poziție cu totul nouă, ci ne-a preluat, ca să ne pregătească și să ne facă să ajungem în siguranță la minunata țintă a chemării noastre. Nu Adunarea se va înfățișa slăvită, ci Hristos o va înfățișa slăvită. (Efeseni 5,27)

Noi am fost cunoscuți de Dumnezeu mai dinainte și am fost hotărâți mai dinainte de Dumnezeu, să fim asemenea chipului Fiului Său. În privința aceasta nu există nicio îndoială. Tot așa am fost chemați de Dumnezeu și tot El este Acela care ne-a îndreptățit. Iar pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și proslăvit. (Romani 8,29-20)

Dacă recepționăm toate aceste lucruri prin credință, inima noastră ar trebui să fie nespuse de fericită. Atunci nu mai putem face nimic altceva decât să **adorăm pe acest Dumnezeu** minunat, să-I slujim și să-L proslăvim. Atunci vom mulțumi **Dumnezeului și Tatălui nostru, care ne-a învrednicit** să avem parte de moștenirea sfinților în lumină, care »ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, în sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel dintâi din toată zidirea.« (Coloseni 1,12-15)

Nimic tu nu poți face pentru mântuire;
Ea e deja-implinită, e deja a ta;
Ia-o și crede în ea cu mulțumire
Ca să fii fericit în veci de veci cu ea!

Nimic tu nu poți face nici pentru iertare,
Căci harul nu se poate câștiga;
Neprihănirea e un dar al Celui care,
Ne-a ispășit păcatele prin jertfa Sa.